

# VERSION HÉBRAÏQUE

## מכתב לאנה פֶּרְנָק

אנה יקרה,

הנה אני מתחילה. ככה פתחת, בעשרים ביוני ארבעים ואחת, את יומן המכתבים שלך לקיטי, החברה הדמיונית שלך, שזמן קצר אחר-כך לקחת אותה איתך למחבוא. היומן בכריכת הברד המשובצת אדום-לבן, שקיבלת מאבא שלך ליום הולדתך השלושה-עשר, השתרע לפניך כמו בוקר של ראשית הקיץ, רענן ומלא הבטחה, בריח של נייר טרי ובאינסוף דפים שמבקשים להתמלא; הנה אני, אנה פֶּרְנָק, מתחילה לכתוב, הנה אני מתחילה בהרפתקה המסעירה שהיא החיים שלי; ולא יכולת לדעת, שלהתחלה שלך לא יהיה המשך, ושהיא קרובה כל-כך לסוף.

והנה, אחרי שלושים-ושש שנים, בבוקר תכלכל-זהוב של אביב, גם אני מתחילה; המורה שלנו לספרות ולחיבור נתנה לנו שיעורי-בית לחופש פסח לקרוא את היומן שלך ולכתוב לך מכתב קצר. היא הבטיחה שמי שיכתוב הכי טוב, יקרא אותו בטקס יום השואה לפני כל בית-הספר. הספר "אנה פֶּרְנָק – יומנה של נערה" מונח ליד המיטה שלי מאז שקיבלתי אותו במתנה לבת-מצווה, וגם אם קראתי אותו כבר שלוש פעמים, קראתי עכשיו עוד פעם, ועבדתי על המכתב במשך יומיים. לא הראיתי אותו לאף-אחד, אבל אני חושבת שהוא די מוצלח, ואני מחזיקה לעצמי אצבעות שהמורה תבחר בי לקרוא אותו בטקס.

יהודית קציר, הנה אני מתחילה, 2003